

Імперфекціоністи

КУПИТИ

Про книгу

У 1950 році в Римі з'явилася англомовна газета — плід пристрасті та фантазії одного мультимільйонера. Понад півстоліття вона дивувала й розважала читачів із багатьох куточків світу. Але з початком епохи Інтернету наклад газети починає стрімко падати, у неї досі немає власного сайту, майбутнє здається похмурым. Проте репортери та редактори, схоже, цього не помічають, бо занурені в бурхливе особисте життя...

У цьому груповому портреті дивовижних персонажів, яких не об'єднує нічого, крім служіння приреченій ідеї, безліч зворушливих та смішних моментів, неочікуваних сюжетних поворотів і зламаних доль. А ще — це дотепний, сповнений їдкої іронії опис світу іноземців, які мешкають у Римі, їхніх мрій, потрясінь і мелодрам.

Розділ перший

«РЕЙТИНГИ БУША ЗНОВУ ПАДАЮТЬ»

Паризький кореспондент Ллойд Барко

Ллойд скидає ковдру и кидається до вхідних дверей у білому спідньому та чорних шкарпетках. Він хапається за клямку й на мить прикриває очі. Холодний протяг рветься з-під дверей, він піджимає пальці ніг. Але в коридорі — тиша. Чути лише цокіт підборів поверхом вище. По той бік подвір'я скрипить віконниця. І його власне дихання — вдих, видих.

Ледь доноситься жіночий голос. Він міцніше стискає повіки, наче для того, щоби підсилити звук, але розрізняє лише бурмотіння — бесіду чоловіка і жінки за сніданком у квартирі навпроти.

Аж раптом прочиняються двері: її голос гучнішає, підлога в коридорі скрипить — вона наближається.

Ллойд тікає, відчиняє вікно, що виходить на подвір'я і займає позицію біля нього, вдивляючись у свою частинку Парижа.

Вона стукає у вхідні двері.

— Заходь, — вимовляє він. — Немає потреби стукати.— І його жінка ступає в їхню квартиру вперше за минулу ніч.

Він не обертається, щоби поглянути на Ейлін, тільки щільніше притискається голими колінами до залізного огороження. Вона гладить сиве волосся на його потилиці. Від несподіванки він здригається.

— Це лише я, — каже вона.

Усміхається: зморшки біля очей, губи трохи розтуляють-ся, наче хоче щось сказати. Але жодного слова. Відхиляється.

Зрештою він обертається і застає її біля шухляди зі старими фотографіями. Кухонний рушник звисає з її плеча і вона витирає пальці, мокрі від чищення картоплі, рідини для миття посуду, покремсаної цибулі,

і брудні від землі з віконних горщиків. Ейлін — це жінка, яка торкається всього, все пробує на смак, копається у всьому.

Вона вдягає окуляри для читання.

— Що шукаєш? — питає він її.

— Себе маленьку, у Вермонті. Хочу показати ту світлину Дідьє.

Вона зводиться, прихопивши фотоальбом і зупиняється біля дверей.

— Думаю, у тебе є плани на вечерю, так?

— Хм. — Він киває на альбом. — Можливо.

— Не зрозуміла?

— Ти ж тікаєш за двері навпроти.

— Ні.

— Тобі можна.

Він не заперечував проти її дружби із сусідом Дідьє. Вона ще не перейшла той рубіж — їй потрібен секс, на відміну від нього. На вісімнадцять років молодша — різниця, що тепер розділяє їх, наче озеро. Він посилає їй повітряний цілунок і повертається до вікна.

Дошки в коридорі скриплять. Двері Дідьє розчиняються-зачиняються: Ейлін не стукає, просто заходить собі.

Ллойд бере телефон. Минув тиждень відколи він здав статтю, і йому потрібні гроші. Набирає номер редакції в Римі.

Стажер з'єднує його з редактором новин Крейгом Мензісом — лисіючим невротиком, від якого залежить, що саме з'явиться в наступному випуску. День чи ніч — Мензіс завжди за своїм столом. У його житті немає нічого, крім новин.

— Є хвилинка? — питається Ллойд.

— Насправді я трохи зайнятий. Надішлеш електронного листа?

— Не можу. Проблема з комп'ютером. — Проблема в тому, що в Ллойда немає комп'ютера; він і досі користується текстовим процесором 1993 року випуску. — Можу роздрукувати і надіслати факсом.

— Гаразд. Але терміново. І благаю — відремонтуй свій комп'ютер.

— Так. Полагодити комп'ютер. Прийнято до уваги.— Він дряпає пальцем на сторінці записника, наче вигадує кращу ідею ніж та, що там нашкрябана.

— У мене є цікавинка про ортолана. Це французький делікатесний птах — гадаю, різновид зяблика, якого тепер заборонено вживати. Його кидають в клітку, виклюють очі, щоб він не знав, день зараз чи ніч, і постійно годують. Коли він уже не може їсти, заливають коньяком і варять. Восстаннє його їв сам Міттеран.

— Хо-хо,— обачливо сміється Мензіс.— Але де тут новина, перепрошую?

— Немає. Просто цікавинка.

— У тебе ще щось є?

Ллойд знову щось вишкрябує з блокнота.

— А як щодо ділової статті про вино: вперше у Франції купують більше рожевого аніж білого.

— Справді?

— Напевно. Треба ще перевірити.

— Є щось більш актуальне?

— Вам не сподобалося про ортоланів?

— Не думаю, що в нас знайдеться місце. Важкий день — чотири сторінки новин.

Решта видань, у яких Ллойд працював віддалено, кидали його. І тепер схоже на те, що і ця газета — останнє джерельце, останній роботодавець — теж збирається його послати подаль.

— Ти знаєш, що зараз із грошима важкувато, Ллойд. Ми платимо лише за ті новини, від яких у людей лізуть очі на лоба. Ні, не кажу, що твої їх не вражають. Маю на увазі, що Кетлін зараз хоче щось гаряче: тероризм, Іран та ядерна війна, Росія — щось подібне. Річ у грошах, не в тобі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ